

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5933

гр. София, 11.08.2021 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 36
състав**, в закрито заседание на 11.08.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

като разгледа дело номер **7642** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 166 от АПК във връзка с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката (ЗЕ).

Образувано е по направено в жалба на [фирма] срещу Решение № Ц-18/ 18.06.2021г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), в частта му по т.1, особено искане на основание чл.166 от АПК съдът да постанови спиране изпълнението на обжалваното решение на КВЕР в обжалваната му част.

Съдът като взе предвид обжалвания акт и относимата към оспорването му нормативна уредба, приема искането за спиране изпълнението му за процесуално недопустимо, по следните съображения:

С обжалваното Решение № Ц-18/ 18.06.2021г. на КЕВР, в спорната му част по т.1 се определя, считано от 01.07.2013 г., преференциалната цена на електрическата енергия, произведена от вятърни електрически централи, с инсталирана мощност над 1 MW, в размер на 122,50 лв. /MWh без ДДС.

Законът за енергетика (ЗЕ) в чл.13, ал.9 въвежда недопустимост на искане за спиране изпълнението на оспорено по съдебен ред решение, освен по отношение на решения, с които се налагат санкции, решения за прекратяване и отнемане на лицензии и решения за отнемане на сертификати за независимост на оператори на преносни мрежи.

Съществен в случая въпрос е дали обжалваното решение попада сред трите изключения, предвидени в разпоредбата на чл.13, ал.9, изр.3 от ЗЕ, като според настоящия състав на АССТГ, то не е сред тях поради следното:

Решение № Ц-18/18.06.2021г. на КЕВР, не е такова, с което се налагат санкции. С него КЕВР упражнява правомощие да определи преференциални цени за изкупуване на електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 MW. Решението за упражняването на това правомощие няма характер на санкция –

било такава в изпълнение на правомощието на комисията по чл.21, ал.3, т.1 от ЗЕ (санкции за дискриминационно поведение на операторите в полза на вертикално интегрираното предприятие), по чл.21, ал.4, т.1 от ЗЕ (санкции за неизпълнение на задълженията на собственика на мрежата и на оператора), нито по налагане принудителни административни мерки по Глава тринадесета от ЗЕ или налагане на имуществени санкции по Глава четиринадесета от ЗЕ, което пък е по реда на ЗАНН.

Административният акт засяга по един или друг начин правната сфера на адресатите си и дали това засягане е законосъобразно се преценява от съда при преценката по същество на жалбата срещу акта. Засягането на правната сфера на адресатите на един административен акт сама по себе си обаче не го квалифицира като акт за налагане на санкция, който има предвид разпоредбата на чл.13, ал.9, изр.3 от ЗЕ. Правна последица на административния акт и санкция не са едно и също, ако се приеме такова разсъждение означава, че всеки неблагоприятен за адресата акт е санкция за него, което не е така, а само в определени случаи, доколкото е предвидено в закон налагане на санкция с акт по АПК и във всички случаи наказателните постановления, които обаче са по реда на ЗАНН. Под санкция следва да се има предвид наказване, преустановяване или предотвратяване на неправомерно поведение/нарушаването на правила. Налагането на санкция в тесен смисъл, както е според съда употребен в чл.13, ал.9, изр.3 от ЗЕ за определяне на решенията, чието изпълнение е допустимо да се спре при съдебното им оспорване, е свързано с и обусловено от неправомерното поведение на адресата ѝ, каквото в случая не се установява да е констатирано и съответно санкционирано с определена в закона по вид и съдържание санкция.

Решение № Ц-18/18.06.2021г. на КЕВР в обжалваната му част очевидно не е и решение с което се прекратява и отнема лицензия.

Решение № Ц-18/18.06.2021г. на КЕВР не е най-накрая и решение, с което се отнемат сертификати за независимост на оператори на преносни мрежи

Предвид горното Решение № Ц-18/18.06.2021г. на КЕВР не е сред изключенията по чл.13, ал.9, изр.3 от ЗЕ и искането за спиране изпълнението му при оспорването му по съдебен ред е недопустимо. Налице е правна норма, която изключва съдебният контрол върху законовото разпореждане за предварително изпълнение (Тълкувателно решение № 5 от 08.09.2009г. на ВАС по тълкувателно дело № 1/2009г.). Разпоредбата на чл.13, ал.9, изр.3 от ЗЕ съдържа изрична клауза за необжалваемост на допуснатото предварително изпълнение на решенията на КЕВР с три изключения, сред които настоящото не е.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че след като обжалваното решение не попада в изключенията по чл.13, ал.9 от ЗЕ, то искането за спиране изпълнението му при оспорването по съдебен ред е недопустимо и следва да се остави без разглеждане.

Така мотивиран и на основание чл. 159, т. 1 АПК във връзка с чл.13, ал.9, изр.3 от ЗЕ съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искане на [фирма] с правно основание чл.166 от АПК във връзка с чл.13, ал.9 от ЗЕ за спиране предварителното изпълнение на решение № Ц-18/18.06.2021г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), в частта му по т.1.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България в седемдневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: